

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον καὶ πέμπτον ἀριθμοῦμεν χρόνον
κι' ἔδρα μας ἡ πόλις ἡ τῶν Παρθενῶνων.

Ἐξ τοῦ μηνὸς Φλεβάρη,
ψηφοφόροι 'στὸ ποδάρη.

**Φαδουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

(Οἱ δύο ξύλιν' ἤρωες μὲ λίμα φλογερή
πάνε 'στοῦ Θεοδωρή.)

Νάτο! νὰ τὸ μπαλκονάκι,
ποῦ λαχτάραις προκαλεῖ...
ἐδῶ βγαίνει τὰν δονάκι
τῆς Κορδόνας καὶ λαλεῖ.

Ἐδῶ πέρα, Περικλέτο,
διαδήλωσις σὰν πρῶτα
μὲ κερί, μὲ σπερματέτο,
μὲ ξεφωνητὰ, μὲ φῶτα.

Ἐδῶ πέρα ταρλαμπούμπα,
'στὸν ἀέρα μία τοῦμπα,
γαῖά σου, Κορδονοκαλοῦμπα,
σὲ σωροὺς δαφνῶν ἀκούμπα.

Κι' ἦλθαν ἀπὸ τὸ Λαύριον οἱ φίλοι του
κι' ἐστόλισε χαμόγελο τὰ χεῖλη του,
κι' ἐπῆγε τὴ γλωσσίσσα του κι' ἀκόνησε,
ὁ δὲ Ζυγομαλὰς τὸν προσεφώνησε.

Ἐβίθα, Θεοδωράκη, πῆδα, χόρευε,
κι' ἔβγα 'στὸ μπαλκονάκι καὶ ρητόρευε,
μεγάλο 'στὴν Ἑλλάδα μας εὐτύχημα,
κι' οἱ δεκατρεῖς Κορδόνι, βάζω στοίχημα.

Κι' ἀκούσθηκαν φωναῖς, ξελαρυγγίσματα,
Κορδόνι, Κορδονάρα καὶ Κορδονάρος,
κι' ὁ Θεοδωρὴς ἐβγήκε μὲ τσακίσματα
κι' ἐσεῖσθη τῆς Κορδόνας ὁ μπαλκονάρος.

Πολέμους ἐσαλπίσαν
ἡ τρουμπέταις του,

Ἔτος χίλια κι' ὀκτακόσα κι' ἐνενηντα σὺν ἐννιά,
νέοι πόλεμοι λυσσώδεις μὲς 'στὸν ψεύτη τὸν ντουνιά

Πενήντα κι' ἑξακόσα λογαριάζω,
κι' ἐμπρὸς 'στῆς κάλπαις στέκω καὶ ρεμβάζω.

Βεγγαλικά 'φωτίσαν
τῆς μπαρμπέταις του.

Τὸν κόσμο μὲ σπασμούς
τὸν ἐγαλθάνισε,
ντακάπο τοὺς θεσμούς
ξανακοπάνισε.

Γιὰ τούτους εἶπε πάλιν ὅσα μπόρεσε,
τῆς Καρκαλοῦς τὴν σκούφια ξανάφορεσε,
ἀλλ' ὕστερα τὴν πέταξε 'στὰ πλήθη του
κι' ἔβαλε τὰ καπέλα τὰ συνήθη του.

Τοὺς ἄλλους Ἀρχηγούς κατεκερμάτισε,
τὸν ἔσφιξε καὶ βήχας κι' ἐπαμάτησε,
μὲ τοὺς θεσμούς τὸν ἐπίασε πονόλαιμος,
τοῦ 'φώναξε καὶ κάποιος «ζήτ' ὁ πόλεμος».

Ὁ λόγος του δὲν ξέρεις πόσο μ' ἄρεσε,
τὰν ἦψι κατακέφαλα τὸ 'θάρεσε,
μὰ καὶ τοὺς ἄλλους 'πίσω δὲν τοὺς ἄφησε
κι' ὡς Μόρτηδες τοῦ δρόμου τοὺς ζωγράφισε.

Κτύπα, βρε Περικλέτο, τὸ νταούλι μας,
πέρνα μὲ τὴν Ἀπὸκρη Καρνάθαλε,
ξανάπιασε μπουρνὶ τὸν παππούλη μας
καὶ μὲ γεκρούς καὶ ζῶντας πάλι τὰβαλε.

Τοῦλθαν πάλι τὰ καπρίτσια
κι' ἔγινε βοή καὶ θρήνος,
'ἔβγηκε δὲ 'στὰ τρυφερίτσια
κι' ὁ μεγάλος Βελεστίνος.

Γιὰ θεσμούς κι' αὐτὸς ψελίζει, γιὰ θεσμούς κι' αὐτὸς δὲν
[παίζει,
κι' οἱ θεσμοὶ θαρρεῖ πῶς εἶναι καθυπακούοντες Τσερκέζι,
μ' ὅποιον δάσκαλο πηγαίνεις τέτοια γράμματα θὰ μάθης,
δένεσαι μὲ τὸ Κορδόνι, λὺξ τῶν θεσμῶν θὰ πάθης.

Τῷ Κορδονάτῳ Στρατηγῷ τὰ νικητήρια,
ὡς χορτασθέντες με θεσμούς εὐχαριστήρια,
κι' ἀκούμπησαν ἀπάνω του τὴν ράχη των
ὡς ἔχοντα τὸ κράτος ἀπροσμάχητον.

Π.—Γρηὶ γαλιάντρα πρόβαλε κι' ἀηδόνι κανακάρικο
καὶ λόγο βγάλε καὶ σ' ἐμᾶς γιὰ τοὺς θεσμούς δεκάρικο,
'πές μας νὰ νοιώσουμε κι' ἐμεῖς οἱ δῆλ νερούλιασμένοι
τὸ τί θεσμός σημαίνει,
δὸς μας νὰ καταλάβουμε μ' ἓνα σου μόνο νεῦμα
νὰ 'μπούμε σὰν τὸν Στρατηγὸ μὲς 'στῶν θεσμῶν τὸ πνεῦμα.

'Στὸ μπαλκονάκι πρόβαλε, Κορδόν' ἀγαπημένη,
καὶ με παντιέρας Κρητικαῖς ἐμπρός σου νὰ διαβοῦμε,
μηλίτσα ποῦσαι 'στὸ γκρεμὸ τὰ μῆλα φορτωμένη,
τὰ μῆλα σου λιμπίστηκα, μὰ τὸν γκρεμὸ φοβοῦμαι.

Καὶ πάλιν ἔξω μαινεται πολεμικὴ μανία,
ἐλύσσαζαν οἱ Βούλγαροι με τὴν Μακεδονία,
κι' ὅλοι προσμένουν ἀπὸ σὲ τὸν πολεμάρχον μόνον
νὰ συγκλονίσης σύμπασαν τὴν γῆν τῶν Μακεδόνων.

Μὲ τῆς Τουρκίας τὸν πόλεμο καλὰ δὲν ξεθυμάναμε,
δύο χρονάκια 'διάβηκαν καὶ πόλεμο δὲν 'κάναμε,
δὴλ χρόνια δίχως ἄρματα, σήκω καὶ πάρε φόρα,
καιρὸς νὰ πολεμήσουμε με τοὺς Βουλγάρους τώρα.

Κι' ἄλλοτε, Θεωράκη μου, με τὰ Μακεδονίστικα
σ' εἶδα καὶ σ' ἐλιμπίστηκα,
καὶ τώρα ποῦ μᾶς ἔρχεται τὸ τρελλο-Καρναβάλι
καθεὶς Μακεδονίστικα 'λαχτάρισε νὰ βάλῃ.

Φ.— Τὸ Κορδόνι τὸ Κορδόνι
τὸ ζητοῦν κι' οἱ Μακεδόνι,
τὸ Κορδόνι—νίκη νίκη—
πάει 'στὴ Θεσσαλονίκη.

Τὸ Κορδόνι ξεσπαθώνει κατὰ τούτου, κατ' ἐκείνου,
καὶ τοὺς κάνει κυμᾶ,
καὶ θεσμῶν θεσμούς κρεμᾶ
'στὸ σπαθί τοῦ Βελεστίνου.

Τὸ Κορδόνι δασκαλεύει
καὶ τὸν Στρατηγὸ τὸν κάνει
γιὰ κουκιά νὰ ρητορεύῃ
με μιὰ γλώσσα σὰν ροδάνι.

Ἡ Κορδόνα σὰν καὶ πρῶτα
ξεσθερκόνεται, λυσσᾷ,
με τὰ νηστικά της χνώτα
διώχνει τὸν 'Ετέμ Πασσᾶ,
κι' ἓνας νοσηρὸς ἀέρας, ὅπου μὲς 'ἀπ' τ'ἀντερὰ της
βγαίνει βγαίνει φλομμωμένος καὶ φουσᾷ 'στὰ λάβαρά της,
ψαύει με τὸ φύσημά του καὶ παρθενικὴ παντιέρα
ποῖ 'στῆς Κρήτης κυματίζει τὸν καθάριο τὸν ἀέρα.

Π.—Συφοριασμένης ἐκλογῆς ἡμέρα ξημερώνει
καὶ σωτηρίαν ἐξ αὐτῆς τὸ γένος περιμένει,
τόσον καιρὸ φωνάζουμε Κορδόνι καὶ Κορδόνι
κι' ὅμως κανεὶς δὲν ἐννοεῖ τί τοῦτο νὰ σημαίνει.

Ἐδῶ καὶ με λόγια 'λίγα
'στὸ πανηγυρίζον κράτος

τὴν Κορδόνα μας ἐξήγα
κατὰ μῆκος, κατὰ πλάτος.

Ὁ Θεωδῶρ ἵς τὰνδόνι
προβάλλει 'στὸ μπαλκόνι.

Θοδ.— Κορδόνι, τοῦτο δηλαδὴ
σημαίνει τὸ πὰ βου γὰ δι,
τὸ ντὸ ρὲ μὶ φὰ σὺλ λὰ σὶ, τὸ λέρ μπαλέρ, τὸ μόντο,
τοῦ κράτους τὸ κατὰπλάσμα, τοῦ γένους τὸ τσιρότο.
Κορδόνι, κύριοι, θὰ 'πῃ ρητορικὴ μπαρμπέτα,
σφιχταγκαλιάσματα φιλί,
Στέμμα καὶ σκούφια παρδαλή,
βεγγαλικὸ, ρουκέτα.

Κορδόνι Γόρδιος δεσμός, ποῦ δένεται, ποῦ λύνεται,
κι' ὅπως τὸ θέλεις γίνεται,
μαζεύεται κι' ἀπλόνεται,
καὶ σεῖς γι' αὐτὸ μαλλόνετε.

Κορδόνι, κύριοι, θὰ 'πῃ καλοῦμπα, κουβαρίστρα,
σπάγος, θηλειὰ γιὰ κρέμασμα, ταμποῦρι, πολεμιστρί,
ξεπαρδαλώματα χειρῶν
καὶ σούρτα φέρτα ποδαριῶν
κι' ἐπιστροφὴν ἐκ τῶν χωρῶν
με τόσοις βρόντους κουμπουριῶν.

Κορδόνι, κύριοι, θὰ 'πῃ τὸν σθέρκο σου νὰ βγάξῃς
καὶ νὰρχεσαι 'στὸ σπῆτι μου καὶ νὰ ζητωκραυγάζῃς,
κι' ἐγὼ 'στὸ μπαλκονάκι μου νὰ βγαίνω νὰ φωνάζω
καὶ λόγο νὰ σοῦ βγάζω.

Κορδόνι, κύριοι, θὰ 'πῃ τὸν Στρατηγὸ νὰ πέρνῃς
καὶ βόλτα νὰ τὸν φέρνῃς,
καὶ νὰ τοῦ λὲς γιὰ τοὺς θεσμούς τὴν γλώσσα νὰ 'τροχίλῃς,
καὶ τοῦ πολέμου νικητὴν καθένα νὰ βαπτίζῃς.

Κόρδονος θὰ 'πῃ παρλάτα
κι' ὅλα χαβιαροσαλάτα,
κράνος, περικεφαλαία,
πίτιζα καὶ τουμπελέκι,
πόλεμος χωρὶς σκελέα,
πόλεμος χωρὶς τουφέκι.

Κι' ὕστερα θριάμβων πόζα καὶ παιᾶνες καὶ τραγούδια
καὶ γιὰ πείσμα τοῦ Σουλτάνου 'στὴν κουμπότρυπα λουλι
κι' ὕστερα φωνὴ καὶ κλάψα
πρὸς τοὺς παῖδας τῶν Ἑλλήνων
πῶς τὸν πόλεμον ἐκείνον,
ποῦ μᾶς ἄφησε 'στὴν κάψα,
δὲν τὸν ἤθελα καθόλου, κι' ἂν ἐφόρεσα τὸ κράνος,
μ' ἔσφιζαν γιὰ τοῦτο Ράλλης, Θεοτόκης, Καραπάνος,
τῶν Σταυραετῶν ἡ φάρα καὶ τῆς Πόλις ὁ Σουλτάνος,
Φασουλῆς καὶ Περικλέτος καὶ καθένας λαοπλάνος.

Φασ.—Γεῖά σου σὺ, ποῦ με τὸ ζόρι κι' ἄρον ἄρον πολεμεῖς...
Περ.—Τί σημαίνει τὸ Κορδόνι τώρα νοιώσαμε κι' ἐμεῖς.

Φασ.— Ἐρε πάλι ποῦ βροντᾷ
καὶ γιὰ ψήφους κάνει μάγισσα,
καὶ σ' ἐρείπια γλεντᾷ,
ποῦ κουρνιάζει κουκουβάγισσα.

Φόλα γιὰ τοὺς ἄλλους, φόλα,
τούτοι μᾶς τὰ 'κάναν ὅλα,

Ζήτ' ὁ γέρος ὁ Δερβίσης,
'στὴν Κορδόνα τὰ κουκιά,
νὰ ξανατρομάξ' ἡ Δύσις
κι' ἡ ξεκάλτσωτη Τουρκία.

Περ.— Τὸ Κορδόνι τὸ Κορδόνι
σὲ καμπόσαις ἐβδομάδες
ξέρει καὶ διοργανώνει
τοὺς Στρατοὺς καὶ τῆς Ἀρμάδες.

Καὶ τὸ λάβαρον τῆς νίκης καὶ τὴν πίστιν ἀνυψοῖ
'μπρὸς 'στοὺς ξένους τοὺς βαρβάρους,
καὶ θὰ κἀν τοὺς Βουλγάρους
νὰ χορέψουν 'στὸ ταψί.

Φασ.— Φόλα 'στοὺς ἄλλους κάλπηδες, πατόκορφα τοὺς λαο-
κάθε πλατεῖα τριγυρνῶ καὶ δρόμο καὶ σοκάκι,
κι' ἐδῶ κι' ἐκεῖ τρικλίζοντας μόνος καὶ μ' ἄλλους σκούζω:
'Κορδόνι, Κορδονάκι μου καὶ Κορδονοκακία.»

(Εἶπαν αὐτὰ κι' ἀναχωροῦν
κι' οἱ δῆλ μαζί παραληροῦν.)

Ἀκουσα μιὰ φωνάρα
καὶ 'ξαφνίστηκα,
παρλάρ' ἡ Κορδονάρα
κορακίστικα.

Εἶδα τὸν γέρο πάππο
τὸν φαβορίτο της,

κι' ἐφώναξα ντακάπο:
«ἔθιβα, ζήτω της.»

Ἐσῆκωνε τὸ κόμμα
νίκης λάβαρο,
κι' ἄνοιγε κάθε στόμα
σὰν τὸ χάβαρο.

Κι' εἶδα θεσμῶν Βαγγέλια,
δάφναις, λάχανα,
καὶ μ' ἐπίασαν τὰ γέλοια
καὶ τὰ χάχανα.

Κι' ἀπὸ τὸ μπαλκονάκι της
ἐπέρασα,
κι' εἶδα τὸ Κορδονάκι της
κι' ἐξέρασα.

Ἐστὸν Περικλέτα συμβουλὴ
τοῦ ψηφοφόρου Φασουλῆ.

Φ.—Κλεινὸν ἀγώνων αὐριον μεγάλοι συγκινήσεις,
καὶ πρῶτα πρῶτα τὸν Συγγρὸ νὰ τὸν χρυσοψηφίσῃς,
Κυριακή 'εξμερῶσε, ποῦ στρίβει τὸ τσερέλλο,
καὶ 'στοῦ Δραγούμη τοὺς ὀκτὼ νὰ δώσῃς ἄσπρο θέλω.
Τί κόσμος μὲς 'στὸ σπῆτι τοῦ!.. δὲν ἔπεφτε βελόνι...
ἄσπρο τοῦ Ράλλη, Περικλῆ, καὶ πάντων καὶ πασῶν,
'πῆγαν καὶ Πρέσβεις 'στοῦ Μικτοῦ τὸ τραντακτὸ σαλόνι,
ὁ τῆς Ἀδσπρίας Τσικενὺ κι' ὁ Γάλλος Δ' Ὁρμεσσόν.

Ἄμάν ἄμάν, γιὰ κύτταζε λιακάδα, καλοσύνη !
 ἔτσι δὲν ἦταν ποτέ,
 καὶ φαίνεται κι' οἱ Πρεσβευταὶ
 πῶς θὰ ψηφίσουν τὴν ἑλῆα, τὴν δάφνη, τὴν μυρσίνη.
 Δὲν ξέρ' ὁ Πρέσβυς τῆς Τουρκίας ποῖο προτιμᾷ σαλόνι,
 πλὴν ἂν ἐψήφισε κι' αὐτός
 θὰ πῆγαινε σὰν συνετός
 εἰς τὴν Χρυσόσπηλιώτισα φωνάζοντας Κορδόνι.

Τὸν Γιαννικώστα ψήφισε, σπαθάτο παλληκάρι,
 ψήφισε καὶ τὸν Μπούμπουλη καθὼς καὶ τὸν Κανάρη,
 μὰ μία ψῆφο θέλω
 καὶ γιὰ τὸν Βενιζέλο,
 παρακαλῶ τὸν Μέρμηγκα νὰ μὴ τὸν λησμονήσης,
 δῶσε καὶ 'στὸν Πατρίκιο γιὰ νὰ μ' εὐχαριστήσης.

Νὰ 'μπῆς πρῶτ' ὅτ' αὐτὰ τμήματα καὶ νᾶβγῃς βράδυ βράδυ,
 ψήφισε τὸν Φινόπουλο, μὰ καὶ τὸν Πατσιάδη,
 παντοῦ σημεῖα δράσεως καὶ προκοπῆς εὐοίωνα,
 ψῆφο 'στὸν Μελετόπουλο, ψῆφο καὶ 'στὸν Φωκίωνα,
 μὰ καὶ τὸν Κωνσταντόπουλο παρακαλῶ θυμήσου
 κι' ὅτι τὸν 'ψήφισες καὶ σὺ νὰ τῷ γιὰ τιμὴ σου,
 ἄσπρο νὰ ρίξης σίγουρα, βρὲ Περικλῆ σακάτη,
 'στὸν Ἑσλιν, 'στὸν Κορομηλᾶ, καθὼς καὶ 'στὸν Πασπάτη.

Κυριακὴ 'ξημέρωσε καὶ σήκω, βρὲ κουτοῦκι,
 'στὸν Κώστα τὸν Σταυρόπουλο νὰ ρίξης μονοκουκί,
 τὸ χέρι σου τὴν σκέψιν σου δὲν πρέπει νὰ προδίδῃ
 κι' ὅσο 'μπορέσης ἄσπρισε τὴν κάλπη τοῦ Λεβίδη,
 τὸν Γουναράκη, Περικλῆ, νὰ μοῦ τὸν βγάλῃς πρῶτο
 κι' ἄσπρο κουκί 'στὴν κάλπη του νὰ ρίξεις καρφότο.

Μὴ δείχνῃς πείσματα καὶ σὺ κι' ἐκλογικὰ καπρίτσα
 καὶ ποιὸς θὰ 'βγῇ καὶ δὲν θὰ 'βγῇ γι' αὐτὸ μὴν ἔχῃς ἔννοια,
 λευκὸ νὰ δώσης, Περικλῆ, καὶ γιὰ τὸν Ζαχαρίτσα,
 λευκὸ κι' ὁ Ζαχαρίας μας, ὅλο καὶ ζαχαρένιο.
 Σὲ θέλω, ψῆφο φλογερῇ 'στὸν Θῆτα Φλογαίτη,
 ποῦ μὲ τὴν ἀποκέντρωσι σ' ὅλων θὰ 'μπῇ τὴν μύτη.

Γιὰ τὸν Ρετσίνα τί νὰ 'πῶ, τὸν ρέκτη, τὸν γενναῖο,
 ποῦ τῶνομά του μοναχὰ σὲ κάνει νὰ μεθύσης;
 μὰ τί νὰ 'πῶ, βρὲ Περικλῆ, καὶ γιὰ τὸν Κορωναῖο;
 τιμὴ μας καὶ κορῶνα μας, κι' αὐτὸν νὰ τὸν ψηφίσῃς.

Κατηγοροῦν τὴν γάτα μας καὶ τήνε λένε γραία,
 δῶσε καὶ 'στὸν Κορδόνιο καὶ σ' ὅλη τὴν παρέα,
 νὰ δώσης καὶ τοῦ Στρατηγοῦ, τᾶκου βρὲ Περικλέτο;
 καλὰ σημειώσε το,
 ἂν θέλῃς οἱ θεομοὶ νὰ 'βγοῦν ἀκέραιοι καὶ σῶοι,
 ἄσπρο καὶ 'στὸν Μουτσόπουλο, ποῦναι μεγάλο σῶϊ,
 ἐν τούτοις σὲ παρακαλῶ τὰ χωράτ' ν' ἀφήσης
 καὶ τὸν Ἀλέκο τὸν Σκουζὲ προθύμως νὰ ψηφίσῃς,
 καὶ τοὺς Ἀλέκους τοὺς λοιποὺς, τὸν Σοῦτσο καὶ τὸν Φύλλα,
 Κορδόνι, δάφνη καὶ μυρτιά, κι' ἑλῆας ἀρχαῖας φύλλα,
 οὐχ ἤττον δὲ κι' οὐ μὴν ἀλλὰ
 θυμήσου τὸν Ζυγομαλᾶ,
 καὶ πάρε κάθε σύμβολο καὶ 'στους θεομοὺς κοπάνη το,
 ἄσπρο 'στὸν Ἀγγελόπουλο, τούτέστι τὸν Ἀθάναιο,
 μὰ καὶ τὸν Ἀγγελόπουλο τὸν Κώστα μὴν ἀφήσης
 κι' ὀνόματα κι' ἐπίθετα πρόσεχε μὴ συγχύσης.

Πάρε φωσφόρων μάτσο,
 λευκὸ καὶ 'στὸν Κολιάτσο,
 'στὸν Γιάννη τὸν Καλλιφρονᾶ καθὼς καὶ 'στὸν Μικὲλ
 ποῦ βγαίνουν ἀπ' τὸ στόμα του τὰ λόγια μὲ τσιγγέλι.

Ἄσπρο καὶ 'στὸν Λιγυνό,
 βιομήχανο τρανὸ,
 ταρλαμπούμπα ταρλαμπᾶ,
 ψῆφο καὶ γιὰ τὸν Καμπᾶ,
 σύστασι θερμὴ σοῦ κάνω
 γιὰ τὸν Σίμο τὸν Μπαλάνο,
 κάποιον 'ξέχασα, γιὰ στέκα,
 Περικλέτο μου σκαρτάδο,
 νὰ ψηφίσῃς καὶ τὸν Λέκκα,
 νὰ ψηφίσῃς καὶ τὸν Ράδο.
 Κανενὸς μὴν ἀπαυδᾷ
 μήτε στόμα, μήτε χέρι,
 ἄσπρο καὶ 'στὸν Χοῖδᾶ
 νᾶβγῃ σὰν τὸ περιστέρι.

Κυριακὴ 'ξημέρωσε, σ' ὅλων τὰ χεῖλη γέλωε,
 ἐλπίδες καὶ χαρὰ κρυφῇ,
 νὰ δώσης καὶ τοῦ Χριστοφῆ,
 ποῦναι καὶ 'στῶν Ἀπόκρεω τὸ Κομητάτο μέλος.

Τόκα, βρὲ Περικλέτο μου, κολλήγα ντελμπεντέρη,
 νὰ δώσης σὲ παρακαλῶ καὶ μὴ τοῦ Καλισπέρη,
 Τριῶδι μπαίνει σήμερα καὶ θᾶβγῃ κι' ἡ Γκαμήλα,
 μὰ μὴν ξεχάσης, ἀδελφέ, νὰ δώσης καὶ τοῦ Μήλα.

Κι' ἔστω μέλος τῆς Βουλῆς
 τῶν ποικίλων κορυφῶν
 κι' ὁ Κοτούπης ὁ Θαλῆς,
 ἕνας τῶν ἑπτὰ σοφῶν.

Τριῶδι μπαίνει σήμερα κι' ἄμάν, Χριστέ, κι' ἄς φέξῃ
 ἐν ἄλλοις λόγοις ψήφισε καὶ τοὺς σαρανταεῖς,
 κι' ἂν μὲς 'στὴν κάλπη καθενὸς ἄσπρο κουκί δὲν ρίξης
 μονάχα τὴν κακία σου, βρὲ Περικλῆ, θὰ δείξης.

Π. — Κάλπῃς φέστα ξημερώνει,
 τίρε λίρε τὰ βιολιά,
 δένομαι μὲ τὸ κορδόνι,
 μὰ βαστῶ καὶ τὴν ἑλῆα,
 καὶ τὴν δάφνη δὲν ἀφίνω, πέργω καὶ κλαδί μυρσίνης,
 κι' ἐορτάζω τὸ Τριῶδι μασκαρένιος Ρωμηοσύνης,
 κι' ὄρσε, Φασουλῆ, μπερνιτάχι
 'στὴν ἀσπίνδυλὴ σου ράχη.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
 μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Μ' εὐχὰς καὶ μ' εὐλογίας ἡ Ὁλγα τοῦ Βεᾶκη
 ἐσχάτως ἐνυμφεύθη μὲ τὸν Ροδοκανάκη.

Τοῦ ΡΩΜΗΟΥ μας τὸ Γραφεῖον, ὅλο μέτρα καὶ ρυθμὸς,
 'στῶν Πινακωτῶν τὸν δρόμον, δεκαπέντε ἀριθμός.